

ensin kaiuttivat heleästi tykkien jaksessa: "Sota sota vastaan!" Muutamissa maissa olivat juuri nuorisjärjestöt ainoita, joilta harvalukuiset rehelliset taistelajat saivat tukea. Venäläiset bolshevikit valmistelivat maahanavallankumousta Sveitsissä, Bodenin nuorisjärjestön auttamina. Siitä syystä on selitettävää, että nuorison taistelujärjestöt ovat kaikissa taisteluissa, jotka asettavat taistelijoille suuria vaatimuksia, säännöllisesti olleet eturivissä.

Tuo vakaumuksellisten nuorisjärjestöjen luontainen ominaisuus tekee ne vähälukuisuudestaan huolimatta — tärkeiksi tekijöiksi työväenliikkeessä. Mutta ne voivat tulla täysin oikeuksina vain, jos nuoriso itse hallitsee järjestöjään ja samalla itse määrää itselleen paikan rintamassa.

Useampien Euroopan maitten kommunistien nuoriso on loistavana vaikkautena näiden sanojen totuudesta. Nuorison voimakkailla hartioilla rakentavat kommunistiset puolueet, proletariaatin vallankumouksen voiton julistajat.

Tulevaisuus varaa suuria tehtäviä nuorisolle. Mutta nykyinen kommunistinen liike tarvitsee voimakasta ja hyvin organisoitua kommunistista nuorisoliittoa; se on kärkijoukko, joka jatkuvasti antaa voimia puolueelle valvon ja taistellen äärimmäisessä etuvuorossa.

Wienin, "Rote Fahne."

MURHENÄYTELMÄ

Halki vuosisatojen on maailman tapahtumien näyttämöllä esitetty suurta murhenäytelmää, ihmiskunnan valtavana tragediaa. Näyttämölaiteet ovat silloin tällöin vaihtuneet, milloin esittävät ne mitään kohtaa maailmasta; esiintyjienkin henkilökohtaisuus on vaihdellut, milloin minkäkin väriset joukot ja yksilöt ovat suorittaneet keskeisempiä kohtia. Mutta murhenäytelmän juoni on pysynyt samana, muuttumattomana. Aiheena eli tragedian johtavana lankana on aina ollut kahden vastakohtan — hyvän ja pahan, kärsimyksen ja hyvinvoinnin, puutteen ja ylläilyksen, oikeuden ja vääryyden j. n. e. — kamppailu. Toisinaan on tragedia puhjennut miehikarmivien, järkyttävien muutoksiin, jolloin näyttämölle on ryynnähty vilpipojien uluvat laumat vaatelemaan ja hävittämään — toisinaan on tapausten kulku kulkenut näennäisesti rauhallisempia, tasaisempia uomia. Mutta aina ovat tapaukset säilyttäneet murhenäytelmänluonteen, aina on pohjimmiltaan sävelellä sointu synkkä, valittava, tuskainen sävel. Ajan virta vierii ijäisyyteen hetki hetken jälkeen vaipuu palasattomana menneisyyteen — ja yhä elää ihmiskunta suuren murhenäytelmän alaisena, yhä on jatkuvan tragedian edessä esirippu ylhäällä — tuhansien, miljoonien vaivattujen turhaan odottaessa sen laskeutumista.

Nuori toveri!

Tiedätkö mistä murhenäytelmästä on kysymys? Ymmärrätkö, mikä järkyttävä tragedia ympärilläsi jatkuu?

Koko historiallisen kehityskulun aikana on maailmassa ollut olemassa kahdenlaisia ihmisiä — sorrettuja ja sottaajia. Toiset olivat voimaan ja väkivaltaan nojautuen ottaneet valtauksen toisten yltäse, alistaneet heidät määräämisvaltansa alaiseksi ja pakottaneet heidät työskentelemään orjina, voidakseen itse elää laiskuudessa. — Tätä suhdetta on jatkunut halki ai-

kojen ja jatkuu edelleen, joskin se nyt lähenee varmoin askelin loppua, sillä sorrettujen joukot ovat nousseet taisteluun riistettyjen oikeuksien saavuttamiseksi. Mutta samalla, kun vastakohtaisuus lähenee loppuaan, samalla kiihtyy taistelu, ja sen tuottamat kärsimykset kasvavat monikertaisiksi. Vallassaoleva luokka kamppailee sitkeästi etuoikeutettun asemansa säilyttämiseksi, koottaen nujertaa vastassaan olevaa sorrettua luokkaa keinoilla millä tahansa. Ja koska koko sortajaluokan olemassaolo perustuu väkivaltaan, on luonnollista, että sen taistelussa käyttämät keinotkin nojautuvat väkivaltaan. — Tämä aiheuttaa sen, että maailman tapahtumien näyttämöllä suoritettavassa murhenäytelmässä on alkanut järkyttävien osien. Viimeisen näytöksen alku, maailmansota, loihdi näyttämölle kaameat kuvat — ne kuvat ovat kestäneet ja jatkuvat edelleen, ne kuvat eivät katoa, ennenkuin esirippu on laskeutunut ihmiskunnan valtavan murhenäytelmän päätteeksi. — Verenhimoisia petoja, raadeltuja uhreja, nääntymistä, huokausta, vaikkerrusta, — tulee jatkumaan taukomattomana, kasvavana kuvasarjana tragedian loppuun asti.

On rikos pysyä syrjästäkatsojana ihmiskunnan murhenäytelmän jatkussa. Jokaisen velloisuus on rynnähtä näyttämölle, rientää osalliseksi taisteluun väärästä vastaan. Vasta silloin, kun jokainen, ainakin jokainen nuori ymmärtää tämän, vasta silloin voi esirippu laskeutua ja murhenäytelmä päättyä. Ennen ei. Välinpitämättömyydenkin on herättävä taisteluun. Oma yksilöllisyys on syrjäkärkittävä, kaikkien kohtaloa ajateltava, sen puolesta taisteltava.

Esiripun täytyy laskeutua, murhenäytelmän täytyy päättyä. Silloin, kun jokaiselle nuorelle toverille on taistelu ja sen aiheuttamat kärsimykset käyneet rakkaiksi, silloin tulee se tapahtumaan — silloin tulee ihmiskunnan suuri surullinen tragedia häviämään maailmantapahtumien näyttämöltä.

K. V.

ESIÄITI EEVA

Raamatun kertomuksen mukaan työnnettiin esiäitimme Evan syyksi kokolailla paljon paha. Kerrotaan, että hänestä se on synti lähtöisin, kun hän söi sen kielletyn puun hedelmän, josta sitten seurasi rangaistukseksi kuolema. "Kuolema on synnin palkka."

Näin uskovat kristityt. Muhamedilaiset myöskin puhuvat ihmiskunnan esiäidistä, Evasta. Hän on profeetta Muhamedia paljon vanhempi ja samalla kunnioitettava "suuruus."

Eräissä tietokirjassa puhutaan esiäiti Evasta tähän tapaan:

Punaisen meren rannalla, Mekkan länteen päin, on Dsidde niminen kaupunki, joka on Mekan satama. Siinä nousee vuosittain maihin noin satauhatta pyhiinvaeltajaa jatkaakseen matkaansa Mekkaan. Arabiassa ei ole toista kaupunkia, joka vetäisi vertoja Dsiddele. Se on uskonvimmainten ihmislasten pesäpaikka. Kaupungissa on ennen asunut paljon kristittyjä, mutta viime vuosisadan keskivaiheilla heidät suureksi osaksi surmattiin. Nykyään ei heitä ole paljon ja se joukko mitä on jäljellä, on hyvin arkoja muhamedilaisten seassa asuessaan. Dsidden lähellä oleva muinaismuisto on tehnyt kaupungin hyvin kuuluisaksi. Kerrotaan, että esiäiti Eeva on sinne haudattuna.

Aatamin luut kuuluvat, tarun mukaan, lepäävän Ceylonin vuorella. Itämaiden oppineet eivät tästä asiasta ole täysin yksimielisiä. Näin kertoo vanha taru: Eeva ja Aatami (muhamedilaisten tavalla) riitelivät ja jos menet joihin ostamaan, niin erilleen ja asettiin asumaan Dsiddeen, johon sitten kuoli. Hänet haudattiin suureen temppeliin, jonka aikoinaan Aatami itse rakensi. Eeva oli suurenlainen naisihminen, koskapa kerrotaan olleen 36 metriä pitkä.

Evan hauta on satavissikymmentä metriä pitkä ja kolme leveä. Tätä hautaa käy vuosittain paljon ihmisiä katsomassa. Seinät ovat sadoilla tuhansilla nimikirjoituksilla täytetyt. Muhamedilainen vartija suojelee tätä pyhäköä. Jokaisen täytyy riisua kenkänsä jaloistaan, jos aikoo pyhäköön sisään astua. Kristityt pääsevät alkua käynnillä kunnioittamaan, jos tekevät kuten vaaditaan, nimitään riisuivat kengät jaloistaan.

Oi, Eeva, Eeva!

Sitä särkkää, joka melkein kokonaan yhdistää Ceylonin Eteläntian mantereeseen, sanovat muhamedilaiset "Aatamin sillaksi." Aatami mukana kulki sitä tietä pitkin, kun hänet paratiisista karkoitettiin. Hindut myöskin väittävät Raaman sitä tietä pitkin kulkeneen hakemaan ryöstettyä puolisoaan. Tämä särkkä uskotaan ulottuneen ennen rannasta rantaan, mutta Keskiajan lopulla luonnonmuutoksen kautta murtui. Yhtä pyhä kaikille uskonnoille on myöskin "Aatamin vuori." Vuoren kukkulalla on kalliossa kolo, joka näyttää ihmisen jalan jäljeltä, ja siitä aikaisemmat muhamedilaiset ja myöskin kristityt, jotka vuorella kävivät, rupesivat sitä sanomaan Aatamin jalan jälkeksi, hindut sanoivat sitä Shivan jalan jälkeksi ja myöhemmät kristityt väittävät, että apostoli Tuomas, Intian vanha kristittyjen seurakuntien perustaja, on siitä astunut taivaaseen. Epätietoista on, milloin tälle kuuluisalle vuorelle pyhiinvaellus alkoi. Nykyisin on paikalla avoin pyhäkö ja sen lähellä pieni buddhalainen luostari, jonka piha on muurilla ympäröity. Joka vuosi toukokuussa saapuu lukemattomia pyhiinvaeltajia, jotka viettävät yönsä vuorella ja käyvät päivällä temppelissä rukoilemassa.

Taikausko on vielä synkkä! Sen juuret syvässä!

Kirjeitä

HERMAN, MICH.

Joka härällä ajaa se härästä puhuu, sanotaan. Niin, jospa minäkin toimittelin nyt vaikkapa farmauksesta. Heinänteko aika on parhaallaan. Farmarit ovat hyvin nyreänä, kun vesisateet ja heinäsirot tahtovat pilata ja hävittää ne vähäisetkin heinät, mitä tänä vuonna tulee. Ensimmäisestä oltiin niin hyvällä mielellä, että kyllä nyt tulee heiniä, vaan annapas olla kun luonto-emo rätkäsi kolmen viikon poudan ennen heinäntekoa, niin jo monen pani kiroilemaan. Ei ne pienviljelijän tulot ole kadehtittavat hyvänäkään aikana, saati sitten nyt. Nykyään puhutaan paljon paniikeista ja pulista. Kuulin tässä tuonnoin erään vanhan farmarin vaimon tuumivan, että "ei se tänne paljon tunnu, meillä farmareilla

kun on aina jonkinlaista paniikkia." Ja niinhän se onkin, se täytyy myöntää. Jos farmarilla on jotain myötävää, niin sitä ei saa kaupaksi kun alimmalla hinnalla tai ei ollenkaan. Ja jos menet joihin ostamaan, niin on maksettava useammassa tapauksessa korkein jälleenmyyntihinta. Esim. tänä kevänä laski kananmunien hinta 26c tusina ja huhtikuulla jo voittoa ollut 24 senttiä pauna keäkuun alusta alkaen. Nyt hiljan on se tosin jonkun sentin kohonnut ja sitä vastoin maksaa koornti \$2.50 särke, middlingsit samoin \$2.50 sata paunaa ja heinät \$25.00 tonni. Joten ei siinä tarvitse laskunottoa, kun farmari laskee puhtaan voittonsa mitä hänelle työnsä palkkioksi jää. Vain satapaikkaiset risaiset vaatteet tapaa monen farmari vanhuksen yllä monikymmenvuotisen työnsä tuloksena nykyisessä yhteiskunnassa. Ja se tulee olemaan samanlaista siksi kunnes — tai niin kauan — kun yleisiä tarvikkaita tuotetaan liikevoittoa eikä kulutusta varten. Pienviljelijä on vain kapitalistien rahantekokone tavallaan, sillä kulluttajat eivät hyödy siitä jos maantuotteet halpenevat. Farmarin ja kulluttajan välissä on monta esiliiniä tai viitoja kiskojan, jotka ryöstävät ihmiskunnan hyvinvoinnin omaksi yksilölliseksi hyvinvoinnikseen tekemättä mitään muuta kuin rosvoamista työnsä. Tämänkaltaisen rosvoiminen loppuu vasta sitten kun tarvikkaita tuotetaan eikä liikevoittoa varten ja sellainen menettelytapa ei ole mahdollinen kapitalistisen yhteiskunnassa, joka perustuu yksilölliseen omistusoikeuteen, vaan täytyy rakentaa kokonaan uusi yhteiskunta, jossa ei ole yksilöllistä omistusoikeutta, vaan kaikki tulee olemaan kansan yhteistä, ja jossa jokaisella tulee olemaan yhtä suuri oikeus luonnonrikkauksiin. Ja jokaisen täytyy tehdä hyödyllistä työtä elääkseen. Loiseläjille ja ihmiskunnan hyvinvoinnin rosvoajille ei tule olemaan mahdollisuutta kommunistiselle pohjalle rakennettussa yhteiskunnassa. Ja siksi on luonnollista, että ne häviävät itsestään.

Kun ei ole yksilöllisiä riistäjiä ja kaikki tekevät hyödyllistä työtä ja yhteiskunta huolehtii kansan hyvinvoinnista, niin eikä tämänkaltaiseen yhteiskuntamuotoon olisi jokaisen farmarinkin pyrittävä. Työläisten itseen täytyy se rakentaa. Kapitalistit eivät vähällä luovu vallastaan. Kun heitä on niin vähän ja työläisiä niin paljon, niin voimain mittelyssä he varmankin häviävät jos vaan työläiset järjestyneinä, yksimielisinä, yhtenä miehenä astuisivat luokkataistelulinjalle.

Useampia misiksiä on hiljan ollut sairashuoneella leikattavana nim. Mrs. Ed. Hendrickson, Mrs. Sofia Viinikainen ja Mrs. Fred Lahti on sairastellut noin parin vuoden ajan kulkein sairashuoneelta sairashuoneelle. Talvelle hän oli luonnonparantolassa. Kesäkuulla oli hän leiperemingin suomalaisessa sairaalassa, jossa hänessä tehtiin neljä eri leikkausta. Sieltä hän tuli kotia ja muutaman viikon kuluttua sairastui hän keuhkokuumeeseen, mutta on kuitenkin tällä tiedolla parantamaan päin. Lahden tyttö Lily vietiin samalla kertaa sairashuoneelle, kun äitinsä, myöskin oli keuhkokuumeeseen sairastuneena. On siinä vastoin käymistä yhden perheen osalle. Lahdet muuttivat tänne farmilleen noin kolme vuotta sitten jostain teollisuuspaikasta.

Osuskaupan liikkeenhoitaja Alfred Pasanen menee Mass Cityn Mich. osuskaupan hoitajaksi. Entinen ja